

Tar Károly

Hetvenkedő versek

A szomorúfűz halála

Szikkadt szomorúfűz alatt fáztam,
körbekerítette kínos kedvemet.
Beteges borongós fényben áztam,
törzsének támasztottam türelmemet.

Rendtartó rendes emberek kivágták,
lihegve, lassúdan lábukhoz borult.
Eges koronája estét szánták,
szívem a számon szárazságra szorult.

Babért – babért

Babérom rengeteg
krumplilevesemben.
(Ady koszorúját
paszulylébe főzték)

Álltam ötpercnnyire
királyi druzsámtól,
midőn Nobel-díjjal
éppen indult felém.

Jártam emberszinten
béka-feneke alatt,
napi Parnasszuson.

Porcsillagocskákat
érdemel a koszorú,
fejemen ezüstös.

Plecsnikért én soha
nem téptem szám, eszem.
Apáczai Csere
tanította: dicsért,
baromként nem múlni
vítam, - tán nem hiába -
tyúkszaros életem.

A szembeszegülés
tövist termő szava,
- soha a babérok-,
hívott hegyre engem,
hol babérjaimon
nyugodni én többé,
földön, földben, egekben -
nem tudok, nem fogok
a dicsőségtelen,
porítható lé(t)ben.

Babért - nem jár babér.

Buldogságos boldogság

boldogsághoz buldogságot
pórázon sétálókutyát
orrodnál fogva nő vezet
mindig más csinos szukád

buldog a férfi hidegen
zömök szívében harag dúl
megint nem ő volt ott elől
nagykutyaságáért vadul

buldogság minden harapás
mit boldogságból kiharapsz
és kutyatermeszetédért
a szerelemből kimaradsz

Ha én Isten lennék

ha én Isten lennék
magamon nevetnék
folyton földön járnék
jókat vacsoráznék

ha én Isten lennék
sose keseregnék
szépet szemelgetnék
jókat nevetgélnék

ha én Isten lennék
mindenkit szeretnék
örökké őrködnék
mennyekebe mehetnék

ha én Isten lennék
napot fényesítnék
szívet melengetnék
kedvet kerekítnék

ha én Isten lennék
senkit meg nem vetnék
kenyeret is szelnék
igazat vedelnék

de hát ember lettem
gondjaimat ettem
senkit sem szerettem
magamat temettem

ember ki ha voltam
eleget nem szóltam
magamat szép holtan
Istennek álmodtam

Lilik

kislilik, nagylilik
daloló szép libák
Kislili, Nagylili
szép harmóniák

li-lik, li-lik, li-lik
hangtok magasra állt
Lilik, Lilik, Lilik
emléktek messze szállt

Mondjuk

Mondjuk, tarka virág a lélek,
száll színe, szép szippanata.
Mondjuk, kormoz a sötét: félek,
jövőknek nincs pillanata.

Mondjuk, a becsület: lobogó,
rajta hazugság címerek.
Mondjuk, a jó szívek dobogó,
színes, szerelmi színterek.

Mondjuk - mit összehordunk néha -
eljár a szánk, agyunk alatt.
Mondjuk, hogy nem hiszünk már léha,
szemünknek szentelt szófalat.

Mondjuk, csak mondjuk hát szüntelen:
jók vagyunk, jobbak lehetünk.
Mondjuk, szépen szólva, szenttelen,
mert gyáván mást nem tehetünk.

Skandináv táj

Kék sátor alatt pihetoll,
alatta sárgán simul
a felhőtelen élet.
Repcevirág-mezők
a reményszínű tájban.
Rideg tenger, hideg tavak,
tavaszt ígérő erdők,
szőke nők, fehérnépek:
kíváncsi, kék szemek.
Észak, titok, idegenség,
„lidérces messze fény”.
Nappalos éjszakák,
hunyt szemű nappalok.
Ritkuló betűsorok közt:
jóremény-csikónk legel.

Béna sóhaj

mindeneknek eleje
éltednek a teteje
szép értelme ha volna
dolgaidnak veleje

hitted nem szerethetsz
magad mondtad rekesznek
elkopott minden vágyad
kiálltál kőkeresztnek

szerettél ha szerettek
fizettél ha nem vertek
sunyi múmosolygással
gúnypárnára fektettek

szerelmes szerelem
keringőzött kedveden
árva fejedén matatott
megint túljárt eszedén

elkapott és meggyötört
illatosan elköszönt
asszonyi állat volt mind
kínt hozott és búzónt

lehetnél már magad is
ember ki nem hamis
léha fénybe tört kender
kiszámítható hasis

ugye mindnek a vége jó
ha nem ment el a hajó
végleg s int a végtelen
nincs más nincs megint hahó

megint hiába szóltál
szóddal versenyt futottál
maradtál volna néma
béna semmit sóhajtottál

Szemben a semmivel

fejemben csillagok
messzeség alakzatok
gondok romlott rakásban
hasábjait égetem
alkudatlan napszámban

ha majdan elkészültem
sziszifuszi munkámmal
világvégen lógotom
balsorsom egy széplánnyal

tulipiros tulipán
napsugár lesz ajakán
szemében kék csillagok
szembenéz a semmivel
úgy visz el és rám ragyog

Tudatlanul

megint üres tudatalatti ágyam
agy-tisztára mosott ész-simára vasalt
ágyneműm most is érintetlen
csecsemőként kőbölcsőbe fektettek
s nem nőtt ki belőlem a Mindentudó

nem ringattam soha glóriás babákat
mindig magam fölött virrasztottam
kihúzott derékkal cselekvő éberen
istenektől örökölt elmúlásra várva
a percet mikor szép emlékek híján
végső megnyugvásomat színlelve
a mérhetetlen idő párnáján pihenhetek

tudatuk alá magunkat mélyen beásva
vesztegelnek világnézeti bajnokaink
egyszázelevűek újra a végső viadalra
isten uralmukra készülnek itt

hitem izzó anyagiságomba révül
rajongva a felfedezetlenhez közelít
magam vagyok a lehetséges csoda
ólmos eszmék súlyát kilóval mérték
jövőtlenül sok sártól súlyos pihe
az égig érő transzcendens függőségében
dönthet-e mindig a soros isten

megebabonázott tekintetünk mindet
élethossziglan magunknak rendeli
kinyilatkozásokban dogmát dogmára szül
védi tévedhetetlen hitt önmagát
bélyegzett emberségem hirdeti szüntelen

Hetvenkedem

szemüvegemet már végleg elhagyom,
láttam a világból éppen eleget,
befelé figyelek, s rendre kihagyom
az agyamba nyilalló rémképeket

hetvenen túl hetvenkedhetem,
nagyot hencegni volna végre jó,
s azután is hetykélkedhetem,
végül úgysis végleg betakar a hó

bevettem már minden pirulát,
hetvenkedhetnékem rám vicсорít
nászágyam asszonyt ritkábban lát,
nincs olyan kár, mi engem kiborít

házamnál, hazámnál én öreg
sértetten rám ereszkedik a csend,
mondókám sok ismételt szöveg,
de legénykorom vissza-visszacseng

hencegtem, hogy értem én e kort,
hajam még nem ősz, még nem tar fejem,
kerültem minden bajt s kórbokort,
hetvenen túl az ész legyen nejem

bizonykodom, még sok a dolgom
kérkedtem, halni sohasem fogunk,
hánytam-vetettem sokszor sorsom,
unalmas őszhöz lehet-e jogunk?

hetvenen túl hetykélkedhetem,
időmbe – mondják – minden belefért,
kedvem szerint gyengélkedhetem,
hetvenkedem hát minden jó napért